

ΕΠΑΡΧΙΑΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ

ΕΝΩΠΙΟΝ: Μ.Κ. Λοΐζου, Ε.Δ.

Αρ. Υπόθεσης: 8921/17

Γενικός Εισαγγελέας της Δημοκρατίας

Κατηγορούσα Αρχή

v.

XXXXX Κυριάκου

Κατηγορούμενος

Ημερομηνία: 07/11/2019

Για Κατηγορούσα Αρχή: **κα Μ. Πασιαρδή με κα Α. Κωνσταντίνου**

Για κατηγορούμενο: **κος Α. Πελεκάνος με κο Μ. Σάββα**

Κατηγορούμενος παρών

Ενδιάμεση απόφαση

Πριν την έναρξη της ακρόασης της υπόθεσης, το Δικαστήριο έθεσε στα μέρη, από χρέος προς τη δικαιοσύνη, τον εξής προβληματισμό:

Κατά πόσο το Δικαστήριο με την παρούσα σύνθεσή και με γνώμονα σχετική επί του θέματος νομολογία, ήτοι τις υποθέσεις **Δημοκρατία v. Alan Ford (No. 1) (1995) 2 A.A.Δ 29** και **Ευθυμίου v. Δημοκρατίας (2003) 2 A.A.Δ 28**, θα μπορούσε να προχωρήσει σε έναρξη της ακρόασης της ουσίας της υπόθεσης, λόγω του ότι το παρόν Δικαστήριο, με προηγούμενή του σύνθεση, υπό του ευπαιδευτού αδελφού μου Ν. Α. Π. Γεωργιάδη, Ε.Δ. αποφάσισε προδικαστικά θέματα αποκάλυψης μαρτυρικού υλικού από την Κατηγορούσα Αρχή στην Υπεράσπιση, δυνάμει του άρθρου 7 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου,

Κεφ. 155, ως τροποποιήθηκε. Αν, δηλαδή, το Δικαστήριο με την προηγούμενη του σύνθεση έθεσε τη σφραγίδα του στις μελλοντικές εξελίξεις της υπόθεσης, κατά τρόπο που συνιστά ανεπίτρεπτη δέσμευση του Δικαστηρίου με την παρούσα σύνθεση και έτσι μόνο το πρώτο Δικαστήριο μπορεί να εκδικάσει νομότυπα την ουσία της παρούσας υπόθεσης.

Παρόλο που το θέμα είναι δικαστικό, ανάγεται δηλαδή σε αμιγώς δικαστική πράξη, χωρίς ενάσκηση διακριτικής ευχέρειας, οι θέσεις των μερών είναι πάντοτε πολύτιμες.

Το θέμα ηγέρθηκε λόγω του ότι, το Δικαστήριο με την προηγούμενη του σύνθεση αποφάσισε δυνάμει τεσσάρων συνολικά αποφάσεών του θέμα αποκάλυψης μαρτυρικού υλικού από την Κατηγορούσα Αρχή προς την Υπεράσπιση δυνάμει του άρθρου 7 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155, ως τροποποιήθηκε. Το επίμαχο μαρτυρικό υλικό αφορούσε δύο εκθέσεις Διοικητικών Ερευνών και ένα Πόρισμα Ποινικών Ανακριτών (στο εξής «τα επίδικα έγγραφα»):

1) Με την πρώτη απόφασή του ημερομηνίας 24/10/17, το Δικαστήριο έδωσε οδηγίες στην Κατηγορούσα Αρχή να υποβάλει γραπτό υπόμνημα στο Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 7(5) του Κεφ. 155 αναφέροντας τους λόγους για τους οποίους αρνείται να αποκαλύψει τα επίδικα έγγραφα.

Τούτες οι οδηγίες ακολουθήθηκαν από την Κατηγορούσα Αρχή σε σχέση με τις δύο εκθέσεις Διοικητικών Ερευνών αλλά όχι σε σχέση με το Πόρισμα Ποινικών Ανακριτών. Κατά την επόμενη δικάσιμο η Κατηγορούσα Αρχή υπέβαλε αίτημα όπως το Δικαστήριο υποβάλει νομικό ερώτημα στο Ανώτατο Δικαστήριο δυνάμει του άρθρου 148(1) του Κεφ. 155 για να απαντηθεί το εξής ερώτημα:

«Κατά πόσο το πόρισμα των ανεξάρτητων ποινικών ανακριτών που είχαν διοριστεί από τον Γενικό Εισαγγελέα στην παρούσα υπόθεση για να διεξάγουν

ανακρίσεις σε σχέση με το ενδεχόμενο διάπραξης ποινικών αδικημάτων και το οποίο περιέχει σύνοψη της συλλεγείσας μαρτυρίας, αξιολόγησή της και τις συστάσεις των ανακριτών προς τον Γενικό Εισαγγελέα και ετοιμάστηκε μετά το πέρας της διερεύνησης της υπόθεσης κατ' αναλογία των συνοπτικών εκθέσεων που ετοιμάζονται από ανακριτές της Αστυνομίας, αποτελεί έγγραφο που λήφθηκε κατά τη διερεύνηση της υπόθεσης αναφορικά με το υπό εκδίκαση ποινικό αδίκημα για τους σκοπούς του άρθρου 7(2) της Ποινικής Δικονομίας, Κεφ. 155 και κατ' επέκταση η Κατηγορούσα Αρχή έχει υποχρέωση να παράσχει πρόσβαση στην Υπεράσπιση εκτός και εάν εξηγήσει την άρνησή της να το παράσχει στη βάση των προνοιών του άρθρου 7(4) και (5) του Κεφ.155».

2) Δυνάμει της δεύτερης απόφασής του ημερομηνίας 22/11/17, το Δικαστήριο παρέπεμψε το προαναφερθέν νομικό ερώτημα στο Ανώτατο Δικαστήριο, το οποίο δεν απαντήθηκε λόγω του ότι αποφασίστηκε πως δεν πληρούνταν οι προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 148 του Κεφ.155 (βλ. **Γ.Ε. ν. Κυριάκου, Νομικό Ερώτημα υπ' αρ. 374, ημερομηνίας 31/5/18**).

3) Δυνάμει της τρίτης του απόφασης ημερομηνίας 29/6/18, το Δικαστήριο επαναβεβαίωσε την πρώτη του απόφαση ότι, δηλαδή το εν λόγω μαρτυρικό υλικό συμπεριλαμβάνεται στην κατηγορία εγγράφων που εμπίπτουν στο άρθρο 7(2) του Κεφ. 155. Αφού η Κατηγορούσα Αρχή δεν καταχώρησε οποιοδήποτε αιτιολογημένο αίτημα δυνάμει του εδαφίου 4 του ίδιου άρθρου, ώστε να κριθεί αν το υλικό αυτό εξαιρείτο της υποχρέωσης αποκάλυψης μαρτυρικού υλικού, αποφασίστηκε πως τα επίδικα έγγραφα πρέπει να δοθούν στην Υπεράσπιση στην ολότητά τους.

Κατόπιν της απόφασης αυτής η Κατηγορούσα Αρχή παρέδωσε προς την Υπεράσπιση μέρος του Πορίσματος των Ποινικών Ανακριτών, δηλαδή τις σελίδες 32 - 47 και 55 - 59 αυτού, ενώ οι δύο εκθέσεις Διοικητικών Ερευνών παραδόθηκαν σε προγενέστερο στάδιο.

4) Δυνάμει της τέταρτης του απόφασης ημερομηνίας 9/11/18 το Δικαστήριο αποφάσισε, κατόπιν επιθεώρησης ολόκληρου του Πορίσματος και αφού το παρέδωσε πίσω στον Γενικό Εισαγγελέα - που εμφανίστηκε αυτοπροσώπως - για διασφάλιση της εμπιστευτικότητάς του, ότι το απόσπασμα αυτού που δόθηκε στην Υπεράσπιση ήταν επαρκές για σκοπούς συμμόρφωσης της Κατηγορούσας Αρχής με την τρίτη πιο πάνω απόφαση του Δικαστηρίου.

Ως αναφέρεται στην παράγραφο 9 της εν λόγω απόφασης, το Δικαστήριο εξέτασε το περιεχόμενο ολόκληρου του πορίσματος στο σύνολό του. Έλαβε υπόψη του τη φύση των κατηγοριών που αντιμετωπίζει ο κατηγορούμενος όπως αυτές αναφύονται από τις λεπτομέρειες των αδικημάτων, σε συνάρτηση με τη γραμμή υπεράσπισης όπως είχε εκτεθεί αρχικά (παραπέμποντας στην παράγραφο 4.2 της πρώτης απόφασης ημερομηνίας 24/10/17) καθώς και το ότι, έστω και αν τα επίδικα έγγραφα ενδεχομένως να μην αποτελούσαν αποδεκτή μαρτυρία κατά τη δίκη, ενδιαφέρουν και είναι αναγκαία για σκοπούς ορθής προετοιμασίας της Υπεράσπισης.

(στο εξής οι τέσσερις αποφάσεις θα αναφέρονται συλλογικά ως «*οι αποφάσεις αποκάλυψης*»).

Η τοποθέτηση της Κατηγορούσας Αρχής επί του ερωτήματος που έθεσε το Δικαστήριο, με την παρούσα σύνθεση, ήταν σαφέστατη. Η ευπαιδευτη συνήγορος της υποστήριξε ότι, ως προκύπτει από τις υποθέσεις **Alan Ford** και **Ευθυμίου (ανωτέρω)** το προηγούμενο Δικαστήριο έθεσε τη σφραγίδα του στις μελλοντικές εξελίξεις όσον αφορά στην ουσία της υπόθεσης και έτσι θα πρέπει το Δικαστήριο με την προηγούμενη του σύνθεση να εκδικάσει την ουσία της. Ήταν η θέση της Κατηγορούσας Αρχής ότι, η σφραγίδα του Δικαστηρίου δεν τίθεται μόνο σε περιπτώσεις απόδειξης κατηγορητηρίου, αλλά σε σχέση και με άλλα ουσιώδη ζητήματα, τα οποία μπορεί να αποφασιστούν προδικαστικά, όπως είναι αυτό της αποκάλυψης μαρτυρικού υλικού που αποφασίστηκε εν προκειμένω. Η αποκάλυψη μαρτυρικού υλικού προς την Υπεράσπιση, δεν αφορά, αυστηρά, την

απόδειξη των κατηγοριών αλλά είναι ένα από τα πιο σοβαρά ζητήματα που αφορούν την εκδίκαση μίας ποινικής υπόθεσης. Παραδέχθηκε ότι, το Δικαστήριο με την προηγούμενη σύνθεση εξέτασε συγκεκριμένα επιχειρήματα και εξέδωσε αποφάσεις. Με την τελευταία του απόφαση εκείνο το Δικαστήριο επιθεώρησε ολόκληρο το Πόρισμα των Ποινικών Ανακριτών και αποφάνθηκε πως η Κατηγορούσα Αρχή, δίνοντας μέρος αυτού που αφορά στον κατηγορούμενο στην Υπεράσπιση, είχε συμμορφωθεί με την πρώτη απόφαση. Οι αποφάσεις αυτές, συνέχισε, δεσμεύουν το Δικαστήριο με την παρούσα σύνθεση και μπορούν να επανεξεταστούν μόνο εφόσον προκύψουν νέα δεδομένα. Ήταν, εν ολίγοις, η θέση της Κατηγορούσας Αρχής ότι, για να διασφαλιστεί το νομότυπο της ακροαματικής διαδικασίας που θα ακολουθήσει, το Δικαστήριο με την προηγούμενη σύνθεση πρέπει να εκδικάσει και την ουσία της.

Η θέση του ευπαιδευτού συνηγόρου της Υπεράσπισης, δεν ήταν εξίσου σαφής. Ανέφερε ότι δεν είναι ξεκάθαρο για την Υπεράσπιση αν ο φυσικός Δικαστής της υπόθεσης είναι το Δικαστήριο με την προηγούμενη ή την παρούσα σύνθεση. Κατέστησε σαφές πως η Υπεράσπιση διαφωνεί με την προαναφερθείσα τέταρτη απόφαση, ημερομηνίας 09/11/2018 και *"ως εκ τούτου ανάλογα με την κατάληξη της ουσίας της υπόθεσης πιθανόν η Υπεράσπιση να λάβει τα δικονομικά διαβήματα, τα οποία της επιτρέπονται βάσει του Νόμου."* Ανέφερε περαιτέρω πως εάν αποφασιστεί ότι το Δικαστήριο με την παρούσα σύνθεση πρέπει να ακούσει την ουσία της υπόθεσης, η Υπεράσπιση θα εγείρει εκ νέου θέμα αποκάλυψης, είτε πριν διαφοροποιηθούν τα δεδομένα, βάσει των οποίων αυτή εκδόθηκε, είτε μετά, είτε κατά τη διάρκεια της ακρόασης της υπόθεσης. *"Το θέμα θα εγερθεί αν και εφόσον στο μέλλον η Υπεράσπιση αποφασίσει να το εγείρει"*, είπε ο κύριος Πελεκάνος. Σημαντικό είναι πως ο ευπαίδευτος συνήγορος Υπεράσπισης δεν ανέφερε ότι, επηρεάζονται με οποιονδήποτε τρόπο τα δικονομικά ή ουσιαστικά δικαιώματα του κατηγορούμενου εάν το θέμα αποφασιστεί είτε προς τη μία είτε προς την άλλη κατεύθυνση. Αντιθέτως δηλώθηκε ρητά ότι *"την Υπεράσπιση δεν την απασχολεί αν θα εκδικαστεί από τον κύριο Γεωργιάδη ή από την κυρία Λοΐζου [η υπόθεση]."*

Έλαβα τις εκατέρωθεν θέσεις των μερών υπ' όψιν μου και ενέκυψα επί του θέματος. Θεωρώ πως η ακρόαση της ουσίας της υπόθεσης πρέπει να συνεχιστεί από το Επαρχιακό Δικαστήριο με την προηγούμενη του σύνθεση. Εξηγώ:

- Δηλώνεται εξ αρχής το αυτονόητο: Τα δικαιώματα του Κατηγορούμενου αποκλείεται να επηρεαστούν δυσμενώς από τη σύνθεση του Δικαστηρίου το οποίο θα τον δικάσει. Το Επαρχιακό Δικαστήριο στη βάση του άρθρου 3(2) του περί Δικαστηρίων Νόμου, Ν.14/60, είναι ένα και αδιάμετρο. Η σύνθεσή του κάθε Δικαστηρίου, που υπάγεται στο Επαρχιακό Δικαστήριο είναι αδιάφορη, αφού η δικαιοσύνη απονέμεται απρόσωπα και ενιαία.
- Ως λέχθηκε στην πρόσφατη απόφαση **Αντρέου κ.ά. ν. Δημοκρατίας, Π. Ε. 34/2017 και 75/2017, ημερ. 18/9/2019**: «Το ενιαίο του συστήματος [απονομής της δικαιοσύνης] δεν διασπάται κατ' ανάγκην, διότι ένα μέρος μιας υπόθεσης αναλαμβάνεται από ένα Δικαστή και άλλο μέρος από έτερο, υπό την προϋπόθεση ότι το κάθε μέρος διατηρεί τη δική του αυτοτέλεια.»
- Δεν υπάρχει αμφιβολία πως το Δικαστήριο με την παρούσα σύνθεση δεσμεύεται από τις προαναφερθείσες αποφάσεις αποκάλυψης, με τον ίδιο τρόπο που το Δικαστήριο με την προηγούμενη σύνθεση θα δεσμευόταν από αυτές. Τούτο επιβάλλει η αρχή της βεβαιότητας του δικαίου και η απρόσκοπτη απονομή της δικαιοσύνης. Το ερώτημα είναι εάν αυτές δύναται να δεσμεύσουν το Δικαστήριο με την παρούσα σύνθεση κατά τρόπο ανεπίτρεπτο.
- Στη **Ford (ανωτέρω)** η Ολομέλεια του Ανωτάτου Δικαστηρίου κλήθηκε, μεταξύ άλλων, να αποφασίσει την ερμηνεία της φράσης «ενώ εκδικάζεται υπόθεση από το Κακουργιοδικείο» στην επιφύλαξη του άρθρου 5(1) του Κεφ. 155, ως τροποποιήθηκε μέχρι τότε. Το ερώτημα ηγέρθηκε διότι, το Κακουργιοδικείο με την παλαιά του σύνθεση αποφάσισε προκαταρκτικά και πριν την έναρξη της

ακροαματικής διαδικασίας πως, το θέμα που ηγέρθηκε από την Υπεράσπιση για παραβίαση του δικαιώματος του κατηγορούμενου σε δίκαιη δίκη, δυνάμει του άρθρου 30(2) του Συντάγματος θα μπορούσε να αποφασιστεί σε οποιοδήποτε στάδιο της διαδικασίας, ακόμα και πριν την απάντηση στο κατηγορητήριο. Αποφασίστηκε, κατά πλειοψηφία, πως με δεδομένη την ενδιάμεση απόφαση του πρώτου Κακουργιοδικείου, το Κακουργιοδικείο με τη νέα σύνθεση δεν μπορούσε να δικάσει την υπόθεση διότι η έννοια της φράσης «*ενώ εκδικάζεται υπόθεση από το Κακουργιοδικείο*», είναι έννοια ευρύτερη της ακροαματικής διαδικασίας. Έτσι, η ανάληψη της υπόθεσης από το Κακουργιοδικείο με τη νέα σύνθεση «*θα συνιστούσε ανεπίτρεπτη δέσμευση του*».

- Στην **Ευθυμίου (ανωτέρω)** το Ανώτατο Δικαστήριο αποφασίζοντας, και πάλι, την ορθή ερμηνεία του άρθρου 5(1) του περί Δικαστηρίων Νόμου, Ν.14/60 και εφαρμόζοντας την **Alan Ford (ανωτέρω)** αποφάσισε πως, η εκδίκαση της ουσίας της υπόθεσης από Κακουργιοδικείο με άλλη σύνθεση από αυτό που αποφάσισε προδικαστικά θέματα που ήγειρε η υπεράσπιση (δηλαδή θέμα λεπτομερειών των κατηγοριών στο κατηγορητήριο, πολλαπλότητας των κατηγοριών, μεγάλου αριθμού κατηγοριών και παραγραφή συγκεκριμένης κατηγορίας) ήταν λόγος για ακύρωση της καταδίκης και επανεκδίκαση της υπόθεσης εναντίον του κατηγορούμενου. Αναφορά έγινε στη «*συγκεκριμένη υφή της διαδικασίας που διεξάχθηκε*» από το Κακουργιοδικείο με την προηγούμενη σύνθεση. Αποφασίστηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο ότι, το ερώτημα που έπρεπε να απαντηθεί ήταν κατά πόσο η επίμαχη ενδιάμεση απόφαση υποθεμελίωνε την πορεία της δίκης και συνιστούσε δέσμευσή του υπό νέα σύνθεση Κακουργιοδικείου. Το ερώτημα απαντήθηκε καταφατικά. Το υπό νέα σύνθεση Κακουργιοδικείο δεν θα μπορούσε να θεωρήσει τον εαυτό του μη δεσμευμένο από την επίμαχη ενδιάμεση απόφαση και να προβεί σε αναθεώρησή της. Θα μπορούσε να το πράξει, μόνο σε περίπτωση που μετά την έκδοσή της είχε προκύψει κάποιο νέο σχετικό δεδομένο. Θεωρήθηκε πως δεν θα μπορούσε να

προκύψει οτιδήποτε νέο σε σχέση με τα κριθέντα στην ενδιάμεση απόφαση ζητήματα, ιδιαίτερα σε σχέση με το θέμα της πολλαπλότητας.

- Σημειώθηκε, δε, πως η πολλαπλότητα κατηγορητηρίου έχει επανειλημμένα οδηγήσει σε ακύρωση της καταδίκης, υπογραμμίζοντας με αυτό τον τρόπο, κατά την άποψή μου, πως όσο σοβαρότερο είναι το θέμα που αποφασίζεται προδικαστικά, με αναφορά στην επίδραση του στην ποινική διαδικασία εν γένει, στον επηρεασμό επί των διαδικαστικών και ουσιαστικών δικαιωμάτων του κατηγορούμενου και στα εγγενή περιστατικά της κάθε υπόθεσης ειδικότερα, τόσο αυξάνεται η πιθανότητα το Δικαστήριο με νέα σύνθεση να δεσμεύεται ουσιωδώς (και επομένως ανεπίτρεπτα) από αυτή.
- Δεν μου διαφεύγει βεβαίως πως, τόσο στη **Ford** όσο και στην **Ευθυμίου (ανωτέρω)** το Ανώτατο Δικαστήριο ερμήνευσε την επιφύλαξη του άρθρου 5(1) του περί Δικαστηρίων Νόμου, Ν.14/60, που αναφέρεται αποκλειστικά στη σύνθεση Κακουργιοδικείου και όχι Επαρχιακού Δικαστηρίου σε συνοπτική δίκη. Θεωρώ όμως πως καθιέρωσαν μια γενική αρχή, ότι εάν Δικαστήριο με συγκεκριμένη σύνθεση θέτει με οποιανδήποτε προδικαστική απόφασή του τη σφραγίδα του στις μελλοντικές εξελίξεις, τότε αυτό θα πρέπει να δικάσει και την ουσία της υπόθεσης. Ας υπογραμμιστεί πως το Κακουργιοδικείο στην **Ευθυμίου** με την προηγούμενη σύνθεση αποφάσισε, μεταξύ άλλων, πως το Κατηγορητήριο δεν έπασχε λόγω πολλαπλότητας. Το Κακουργιοδικείο με τη νέα σύνθεση προχώρησε και δίκασε την υπόθεση βάσει του δοσμένου Κατηγορητηρίου, αλλά τούτο κρίθηκε ως λανθασμένο αφού το Δικαστήριο αποφάσισε προκαταρκτικά και αρνητικά το θέμα της πολλαπλότητας. Έπρεπε με την ίδια σύνθεση να δικασθεί και η ουσία της υπόθεσης. Πόσο μάλλον εν προκειμένω που το προδικαστικό θέμα που αποφασίστηκε από το Δικαστήριο με την προηγούμενη σύνθεση, είναι θέμα αποκάλυψης μαρτυρικού υλικού στην υπεράσπιση, ένα από τα ουσιωδέστερα διαδικαστικά δικαιώματα του κατηγορούμενου σε οποιανδήποτε υπόθεση,

παραβίαση του οποίου μπορεί να επιφέρει ακύρωση της καταδίκης του.

- Στην αγγλική υπόθεση ***R. V. Southwark Crown Court, Ex Parte Customs and Excise Commissioners (1993) 1 WLR 764*** η ποινική διαδικασία άρχισε με μια προκαταρκτική δίκη ενώπιον ενός Δικαστή, ενώ αργότερα τέθηκε για ακρόαση ενώπιον άλλου Δικαστή λόγω του ότι ο πρώτος Δικαστής έπρεπε να εκδικάσει κατά προτεραιότητα την επανεκδίκαση άλλης υπόθεσης. Αποφασίστηκε πως ο Δικαστής που διεξήγαγε την προκαταρκτική δίκη έπρεπε να διεξάγει και την ακρόαση της υπόθεσης, εκτός σε εξαιρετικές περιπτώσεις, όπως για παράδειγμα σε περίπτωση σοβαρής ασθένειας ή θανάτου του πρώτου Δικαστή. Η διοικητική ευκολία στη διεκπεραίωση της υπόθεσης δεν αποτέλεσε επαρκή λόγο για αλλαγή του Δικαστή που άκουσε προκαταρκτικά την υπόθεση σε περιπτώσεις όπου η υπόθεση είναι σοβαρή και περίπλοκη.
- Εν προκειμένω, η υπόθεση είναι και σοβαρή και περίπλοκη. Ως φαίνεται από το Κατηγορητήριο ο κατηγορούμενος είναι χχχχχχχχ Αστυνομίας. Ως φαίνεται στην πρώτη απόφαση, ημερομηνίας 24/10/17, στο σημείο 5(2) αυτής, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έπαυσε τον κατηγορούμενο συνεπεία του επίμαχου Πορίσματος των Ποινικών Ανακριτών. Οι κατηγορίες αφορούν παραβίαση υπηρεσιακού απορρήτου, διάδοση και διαρροή διαβαθμισμένων πληροφοριών, εγγράφων ή υλικού κατά παράβαση των άρθρων 135(1)(4)(5), 4 και 35 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ.154 και κατά παράβαση των άρθρων 2 και 16(1)(Α) του περί Κανονισμών Ασφαλείας Διαβαθμισμένων Πληροφοριών, Εγγράφων και Υλικού και για τα συναφή θέματα Νόμου, Ν.216(Ι)/2002, αντίστοιχα. Η υπόθεση είναι εκ των πραγμάτων και εξ'όψεως σοβαρή και δυνάμει των τοποθετήσεων των μερών ότι η μαρτυρία είναι ογκώδης καθίσταται και περίπλοκη.
- Προκύπτει από τις αποφάσεις αποκάλυψης ότι, το Δικαστήριο ενέκυψε επί του

θέματος της αποκάλυψης του εν λόγω μαρτυρικού υλικού πριν την έναρξη της ακρόασης της ουσίας της υπόθεσης, λαμβάνοντας υπ' όψιν αφενός τον χαρακτήρα και το περιεχόμενο των προς αποκάλυψη εγγράφων - επαναλαμβάνω πως το Δικαστήριο είδε ολόκληρο το Πόρισμα, αλλά αυτό δεν περιλαμβάνεται στο φάκελο του Δικαστηρίου διότι το παρέδωσε πίσω στον Γενικό Εισαγγελέα για διασφάλιση της εμπιστευτικότητάς του - αλλά και αφετέρου τη γραμμή της Υπεράσπισης, όπως αυτή αναφέρθηκε προκαταρκτικά ενώπιόν του.

- Η λεπτομερής και διεξοδική ενασχόληση του Δικαστηρίου με την προηγούμενη σύνθεση με το θέμα της αποκάλυψης μαρτυρικού υλικού δεικνύει κατά την άποψή μου ότι, το Δικαστήριο με την προηγούμενή του σύνθεση, έθεσε τη σφραγίδα του στις μελλοντικές εξελίξεις της υπόθεσης. Άκουσε εκτενή επιχειρηματολογία που αναπόφευκτα περιελάμβανε και σχετική μαρτυρία (βλ. Τεκμήρια Α και Β ημερομηνίας 20/9/17 και Τεκμήρια Γ, και Δ ημερομηνίας 17/10/17 και Τεκμήρια Ε και ΣΤ ημερομηνίας 17/11/17).
- Επίσης, ως προαναφέρθηκε, οι αποφάσεις αποκάλυψης είναι ουσιώδεις ως προς την εγκυρότητα της επακολουθήσασας δίκης. Εάν κριθεί κατ'έφεση ότι, η εξ' αρχής αποκάλυψη εκ της Κατηγορούσας Αρχής δεν ήταν επαρκής, τούτο δυνατόν να οδηγήσει σε ακύρωση της ετυμηγορίας του Δικαστηρίου. Η σπουδαιότητα στην υπόθεση των αποφάσεων αποκάλυψης του Δικαστηρίου με την προηγούμενη σύνθεση πρέπει, θεωρώ, να ιδωθεί όχι κατά απομόνωση, αλλά σε σχέση με τη θέση τους και το ρόλο τους στη μελλοντική διαδικασία.
- Το δικαίωμα της Υπεράσπισης σε έγκαιρη αποκάλυψη ολόκληρου του μαρτυρικού υλικού που έχει η Αστυνομία στα χέρια της και λήφθηκε κατά τη διερεύνηση της υπόθεσης, είτε αυτό είναι υπέρ είτε εναντίον του κατηγορούμενου είναι ένα από τα πιο ουσιώδη διαδικαστικά δικαιώματα κάθε κατηγορούμενου. Παραβίασή του, μάλιστα, μπορεί να οδηγήσει σε ακύρωση της επακολουθήσασας

δίκης ως μη δίκαιης, νοουμένου ότι η Υπεράσπιση αποδείξει με ποιο τρόπο επηρεάστηκε δυσμενώς (βλ. μεταξύ άλλων *Πολυδώρου ν. Δημοκρατίας Π.Ε. 141/17, ημερ. 31/5/2019*).

- Η υποχρέωση της Κατηγορούσας Αρχής για αποκάλυψη μαρτυρικού υλικού προς την Υπεράσπιση αφορά σε θέματα σχετικά και ουσιώδη ή δυναμικά ουσιώδη με τα επίδικα θέματα που αναμένεται να εγερθούν ή εγείρονται αναπάντεχα κατά τη διάρκεια της δίκης (βλ. *Νικολαΐδης ν. Αστυνομίας (2003) 2 Α.Α.Δ 271* και *R ν. Brown (1997) 3 All E.R. 769 και επιφύλαξη του άρθρου 4(2) του Κεφ. 155*). Το ότι υπάρχει ευχέρεια αναθεώρησης της απόφασης αποκάλυψης εάν υπάρξουν στο μεταξύ διαφοροποιούντες παράγοντες είναι γεγονός, αφού η υποχρέωση αποκάλυψης είναι συνεχής. Αν, για παράδειγμα, προκύψει ανάγκη αποκάλυψης περαιτέρω μαρτυρικού υλικού κατά το στάδιο της ακροαματικής διαδικασίας, τούτο μπορεί να αποφασιστεί με βάση τα τότε δεδομένα (βλ. *Blackstone's Criminal Practice (2018) σελίδα 1578, παράγραφος D9. 24*). Τούτη επομένως η μελλοντική ευχέρεια του Δικαστηρίου είναι παράγοντας ουδέτερος, ο οποίος δεν μπορεί να προσμετρήσει είτε προς τη μια, είτε προς την άλλη κατεύθυνση εν προκειμένω, αφού στην παρουσία διαφοροποιούντων στοιχείων το Δικαστήριο, ασχέτως σύνθεσης, θα μπορούσε να τροποποιήσει την ενδιάμεση απόφασή του.
- Η Υπεράσπιση πρέπει, από τούδε και στο εξής, να πορευθεί και να κτίσει την επί της ουσίας υπόθεσή της με βάση το μαρτυρικό υλικό που έχει ήδη στα χέρια της. Ακόμα και περαιτέρω αποκάλυψη να υπάρξει μελλοντικά, δεν μπορεί να αποκλειστεί το ενδεχόμενο να επηρεαστεί ο τρόπος παρουσίασης της υπόθεσης του κατηγορούμενου, και άρα τα δικαιώματά του, βάσει της ήδη υπάρχουσας αποκάλυψης.
- Οι αποφάσεις αποκάλυψης στιγμάτισαν, λοιπόν, τις μελλοντικές εξελίξεις στην υπόθεση. Αποφασίστηκε με αυτές αυτό τούτο το περιεχόμενο του διαδικαστικού

δικαιώματος του κατηγορούμενου στο μαρτυρικό υλικό της υπόθεσης στο προκαταρκτικό στάδιο της δίκης. Μία εναλλακτική, ενδεχομένως, επιλογή θα ήταν το θέμα να αφεθεί να ρυθμιστεί αμιγώς μεταξύ των μερών στο προκαταρκτικό στάδιο και εάν με το πέρας της ακροαματικής διαδικασίας τίθετο από την Υπεράσπιση θέμα επηρεασμού των δικαιωμάτων του Κατηγορούμενου λόγω μη αποκάλυψης και συνεπώς μη δίκαιης δίκης, αυτό να κρινόταν τότε (βλ. **Αναφορικά με την αίτηση του Γ.Ε. (αρ. 2) (1998) 1 ΑΑΔ 1718** - παρόλο που δεν μου διαφεύγει πως η απόφαση αυτή λήφθηκε βάσει του πρωτότυπου κειμένου του Κεφ. 155, πριν τις τροποποιήσεις του δια των Νόμων 57(Ι)/2007, 165(Ι)/2011, 7(Ι)/2012 και 186(Ι)/2014- και **Γενικός Εισαγγελέας (αρ. 3) (2009) 1 ΑΑΔ 1249**).

- Αντίθετη απόφασή μου θεωρώ πως θα έθετε την εγκυρότητα της μελλοντικής διεξαγωγής της ακροαματικής διαδικασίας σε κίνδυνο, ενώ το κύρος και η βεβαιότητα που πρέπει απαραίτητα να την χαρακτηρίζουν θα διακυβευόταν.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους θεωρώ ότι, το Δικαστήριο με την προηγούμενη σύνθεση αποφασίζοντας τα θέματα που εγέρθηκαν ενώπιόν του περί αποκάλυψης μαρτυρικού υλικού από την Κατηγορούσα Αρχή προς την Υπεράσπιση δυνάμει του άρθρου 7 του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155 ως τροποποιήθηκε, έθεσε τη σφραγίδα και το στίγμα του στις μελλοντικές εξελίξεις της υπόθεσης, κατά τρόπο που συνιστά ανεπίτρεπτη δέσμευση του Δικαστηρίου με την παρούσα σύνθεση κατά την εκδίκαση της ουσίας της υπόθεσης.

Ως εκ τούτου δίδονται οδηγίες στην αρμόδια Πρωτοκολλητή όπως θέσει την παρούσα ενώπιον του ευπαιδευτού αδελφού μου Ν.Α.Π Γεωργιάδη, Ε.Δ., μέσω της Διοικητικής Προέδρου του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, ώστε αυτή να οριστεί για ακρόαση στη βάση του δικού του προγράμματος.

Οι διάδικοι να αναμένουν σχετική ειδοποίηση από την αρμόδια Πρωτοκολλητή για την ημερομηνία ορισμού της υπόθεσης.

(Υπ.) .....

Μ. Κ. Λοΐζου,

Ε.Δ.

ΠΙΣΤΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ
ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΗΤΗΣ

)